

Tom Hillenbrand

Een ingrediënt voor moord

Deel 3 in de serie 'Moord op het menu'

Vertaald door Cora Kool

DE FONTEIN

Hij voelde zijn armen branden, merkte dat zijn benen steeds zwaarder werden. ‘Jij gaat de overkant niet op tijd bereiken,’ murmelde de stem in het achterhoofd van Piet Malherbe. Hij negeerde het gefluister en dwong zichzelf om het ritme vol te houden. De arm naar voren, onder zijn lichaam door, links ademen. Nog drie armsglagen, rechts ademen. Door zijn zwembril zag Malherbe de bodem aan zich voorbijtrekken, hij zag zijn zwarte handschoenen met de zwemvliezen ertussen onder zich langsglijden. De pijn in zijn spieren werd erger. Toen hij zijn hoofd uit het water stak om lucht naar binnen te zuigen, kon hij zien dat hij nog niet eens halverwege de baan was. Verbeten crawlde Piet Malherbe verder. Hij had het idee dat hij al achterlag op de ideale rondetijd die hij met een pulsometer had berekend. Rekening houdend met zijn prestatievermogen was die vijftien seconden voor vijftig meter. Dus anderhalve minuut voor een afstand van honderd meter, daarna telkens twintig seconden pauze. Malherbe hapte naar lucht. Het ritme van zijn beenslag, drie bewegingen voor elke armsglag, klopte ook niet meer. En het was nog altijd tien meter tot aan de rand van het zwembad.

Aan het eind van de baan kwam Malherbe hijgend omhoog uit het water en hij keek op het zwemhorloge om zijn pols. 2:05 – vijftien seconden boven de toegestane tijd. Hij zou die vijftien seconden moeten afknabbelen van de twintig seconden adempauze waar hij eigenlijk recht op had. Zo zag hij het voor zich in het door hem zelf opgezette trainingsschema:

pauzeren mocht alleen als je presteerde. Voor zwakheid was geen ruimte, zwakheid moest worden bestraft, onmiddellijk. Hij had zijn korte pauze bijna volledig verlummeld, zodat hij nu meteen moest beginnen aan het volgende zwemtraject.

Malherbe wilde zich alweer afduwen toen hij vanuit zijn ooghoeken het verwoed knipperende rode lampje zag. Hij pakte het doorzichtige, met een kunststof clip dichtgemaakte plastic zakje op de rand van het bad, waarin zijn BlackBerry zat. Hij bezat meerdere telefoons, maar alleen deze nam hij overal mee naartoe; ook 's avonds zette hij hem nooit uit. Het nummer was bij amper tien mensen bekend. En ze wisten allemaal dat je Piet Malherbe beter niet om een futiliteit kon bellen.

Scholz had geprobeerd hem te bereiken. De Duitser was al ruim drie jaar het hoofd Beveiliging van zijn bedrijf. Malherbe vloekte en drukte op de terugbeltoets. Scholz meldde zich al nadat het toestel één keer was overgegaan met de woorden: 'Goedenavond. Er zijn ontwikkelingen in de zaak-Kats.'

Malherbe duwde zichzelf omhoog op de rand van het zwembad om beter te kunnen telefoneren. Het was weer gaan regenen, de druppels vielen in het buitenbad en nu ook op zijn schouders.

'Weten we eigenlijk waar hij is?'

'We weten waar hij wás,' antwoordde Scholz. 'Omdat we hem niet dicht op de huid zitten, maar alleen zijn dataspoor volgen, kunnen we nooit exact zeggen waar hij is. Er is altijd een vertraging van drie, vier uur. Een probleem dat veroorzaakt wordt door asymmetrische informatie.'

Malherbe was bekend met het soms schoolmeesterachtige toontje van Scholz en was normaal gesproken bereid om dat te tolereren. Na de kolossale fouten die zijn veiligheidschef de afgelopen weken had begaan, had hij daar nu echter totaal geen zin in, vooral omdat het al bijna middernacht was en hij een drukke dag had gehad. 'Je moet bij mij niet aankomen met die warrige shit, Scholz. Ik wil weten waar hij is, meer niet!'

‘Natuurlijk, meneer Malherbe. En ik denk dat ik de oplossing heb.’

‘En die is?’

‘Ik stel voor om dat onder vier ogen te bespreken en niet via het Swisscom-netwerk. Zal ik naar u toe komen?’

Scholz had uiteraard gelijk. Veiligheid ging voor alles en het onderwerp vroeg om absolute discretie. ‘Goed. Kom zo snel mogelijk hiernaartoe.’ Vervolgens hing hij op.

Malherbe legde de nog altijd door het plastic zakje beschermde BlackBerry weer naast het zwembad, duwde zichzelf met zijn armen uit het water en hees zijn lichaam op de rand van het bad. Hij sloeg snel een badlaken om zijn schouders en haastte zich vanaf het zwembad – dat dampte in de nachtelijke alpenkou – via het leistenen pad omhoog naar het tuinhuis van zijn villa. Nadat hij zich daar had aangekleed, liep hij de trap op naar het hoofdgebouw. Zijn huis bevond zich in Mattberg, een dorpje ten noorden van het Vierwoudstrekenmeer. Hij ging achter zijn bureau zitten en zette de vier monitoren aan, waarvan er twee boven op de andere waren aangebracht.

Scholz zou vanaf het bedrijf ongeveer twintig minuten nodig hebben om hier te komen. Het hoofdkantoor van de onderneming stond in Weggis, een gemeente aan het meer. Daar had het concern twee grote villa’s en een oud kuurhotel gekocht en de naast elkaar liggende gebouwen veranderd in een kleine campus voor de ongeveer honderdvijftig medewerkers. Er was nergens een naambord aangebracht, maar de mensen in Weggis wisten dat in hun woonplaats een van de invloedrijkste concerns van Europa was gevestigd. De onderneming pompte ondanks de opzienbarende lage bedrijfsbelasting immense bedragen in de schatkist van het dorp. Daar kwam de vermogensbelasting die Malherbe betaalde dan nog bij. Alleen al van dat bedrag zou Weggis de promenade bij het meer kunnen renoveren – ieder jaar weer.

De directeur keek op de vier monitoren. De gemeenteontvanger van Weggis zou ook dit jaar weer reden tot blijd-

schap hebben, de aandeelhouders sowieso. Op het scherm rechtsboven zag Malherbe het saldo van alle beurstransacties die zijn mensen vandaag verspreid over de wereld hadden afgesloten. Hij wilde aan het eind van de dag altijd tot op de cent nauwkeurig weten hoeveel ze hadden verdiend. In totaal stonden ze in het lopende kwartaal nu 6,4 miljard frank in de plus. Malherbe checkte het laatste nieuws en de belangrijkste indexen van de elektronische beursplatformen in Londen en Chicago, waar ook nu nog gehandeld werd. Hij wilde zich net op zijn e-mails gaan richten toen de portier meldde dat Scholz was gearriveerd.

Malherbe stond op, liep van zijn bureau naar een zithoek aan de andere kant van zijn loftachtige werkkamer en liet zich daar in een fauteuil zakken. Een minuut later kwam Scholz binnen. Hij had zoals altijd een wit overhemd met das aan en daarover een zwartleren bomberjack waarvan hij de mouwen had opgestroopt. Scholz' blonde haar was gemillimeterd, het onderste gedeelte van zijn hoekige gezicht was bedekt met een rossige stoppelbaard. Voor een manager van een Zwitsers financieel bedrijf was dat een nogal ongebruikelijke outfit. Een van de leden van de raad van bestuur, die een welgemeende afkeer had van Scholz, had ooit staan tieren dat de veiligheidsadviseur die stijl waarschijnlijk had afgekeken van zijn vroegere werkgever.

Dat had als laster geklonken, maar Malherbe had verbaasd moeten constateren dat de man gelijk had. Er was een foto opgedoken. Daarop stond Scholz naast Oedai Hoessein, de zoon van de voormalige dictator van Irak: allebei met een leren jas en das, allebei met opgestroopte mouwen en een stoppelbaard, de armen om elkaars schouders geslagen, lachend. Oedai was een van de weerzinwekkendste figuren van het Irakese regime geweest, een psychopathische sadist. En de Duitser was zijn persoonlijke veiligheidsadviseur geweest. Dankzij een uitgebreide achtergrondcheck die hij voorafgaand aan Scholz' aanstelling had laten uitvoeren, wist Malherbe dat de Dresdenaar na het abrupte einde van zijn

carrière bij het leger van de voormalige DDR, de NVA, met heel wat mensen had gewerkt die niet bepaald bekendstonden als grote mensenvrienden. Scholz had president Assad van Syrië geadviseerd bij de hervorming van de geheime politie en naar werd beweerd zelfs de Noord-Koreanen. Dat laatste was niet meer dan een gerucht, maar wel een dat werd onderbouwd met talloze aanwijzingen. Er werd gefluisterd dat Scholz voor Kim Jong-il allerlei speciale projecten had geregeld. Hij had zijn sporen perfect uitgewist, wat in Malherbes ogen nóg een bewijs was van de enorme deskundigheid van zijn veiligheidschef. Veel medewerkers van het concern beschouwden het als een teken van morele verdorvenheid dat Scholz voorheen zo dicht bij dictators had gestaan. Daarentegen zag Malherbe deze betrokkenheid meer als een bewijs dat luitenant-kolonel b.d. Klaus Scholz een echte aanwinst was. Staatshoofden van totalitaire regimes bulkten van het geld en konden zich het beste van het beste veroorloven – en ze hadden allemaal voor Scholz gekozen. Toen het Malherbe ter ore kwam dat de man beschikbaar was, had hij geen moment gearzeld.

Scholz knikte naar hem en ging zonder iets te zeggen in de leren stoel tegenover die van Malherbe zitten.

‘Koffie?’

‘Ja, graag.’

Malherbe gaf de butler, die in een hoek discreet op instructies wachtte, een teken. ‘Ik wil graag een update. Wat is er gebeurd?’

Scholz leunde naar achteren en streek met zijn rechterhand over zijn stoppelige kin. ‘We hebben de gang van zaken gereconstrueerd. Kats is vier dagen geleden vertrokken. Hij heeft voor het laatst ’s middags ingelogd, hij is toen twee uur bezig geweest. Te weinig tijd om alles over te zetten, zeker als je daarbij zoals hij geen sporen achterlaat.’

‘Wat wilt u daarmee zeggen?’

Scholz boog iets naar voren en keek Malherbe aan. ‘Dat wil zeggen dat hij het lang van tevoren heeft gepland. Ik denk dat verder onderzoek zal aantonen dat hij ze één of twee weken

geleden al volledig heeft gekopieerd. En als hij alles al maanden aan het voorbereiden was, rijst natuurlijk ook de vraag of hij de gegevens alleen heeft gestolen of daarnaast ook nog aan ons systeem heeft zitten rommelen.’

‘Had hij dat dan zomaar kunnen doen?’

‘Nee. Hij had dan wel bepaalde bevoegdheden, maar voor ingrijpende veranderingen in het computersysteem had hij de toestemming van de directie nodig.’

De butler bracht twee *Schümli*. Malherbe nam een slokje en legde beide handen om het warme kopje. Hij rilde van de kou. Hij wist niet of dat kwam omdat hij zijn vaste saunabezoek na het zwemmen had moeten overslaan of door hetgeen Scholz hem net had verteld.

‘Zonder toestemming van hogerhand zou ons hoofd ICT nooit de benodigde toegangscode afstaan,’ ging Scholz verder. Hij keek ongelukkig. ‘Maar...’

‘Maar wat? Is uw beveiligingsprocedure misschien niet waterdicht?’

‘Normaal gesproken zou ik durven zweren dat niemand het systeem te slim af kan zijn. In dit geval liggen de feiten echter anders.’

‘Wat moet ik me daarbij voorstellen? Die codes zijn het kostbaarste bezit van ons bedrijf. En u weet niet of die smeerlap daarmee kon knoeien?’

Scholz stak beide handen op en keek naar de grond. ‘Volgens het personeelsdossier heeft Kats een IQ van honderdne-genenzestig. Hij is intelligenter dan Einstein. De man heeft op het gebied van wiskunde en informatietechnologie inzichten die het voorstellingsvermogen van normale stervelingen te boven gaan. En daarom kan niet worden uitgesloten dat hij ondanks de uiterst omvangrijke beveiligingsmaatregelen een manier heeft gevonden.’

Malherbe stond op. ‘Wat is uw voorstel?’

‘Onze experts zijn begonnen met het controleren van het computersysteem, alle afzonderlijke programmeercodes. Dat duurt een aantal weken. We maken daarnaast een complete

kopie, gebaseerd op een acht weken oude back-up. Zodat we kunnen overschakelen, mocht Kats het systeem op de een of andere manier hebben gemanipuleerd.'

De directeur stond op en liep even heen en weer door het vertrek. 'U bedoelt: mocht hij een programma hebben achtergelaten waardoor alles wordt gewist of iets dergelijks? Is zo'n parallel programma niet heel erg duur?'

'Ja, maar dat bedrag is bescheiden als je het vergelijkt met de berekening die onze mensen hebben gemaakt voor een totale uitval van het systeem.' Uit de toch al bleke moffentronie van Scholz was nu alle kleur verdwenen. 'Honderdtwaalf miljard dollar.'

De stem in zijn achterhoofd adviseerde Malherbe om Scholz ogenblikkelijk te ontslaan van al zijn verplichtingen. Door zijn fouten stonden ze nu aan de rand van de afgrond. Hij negeerde het stemmetje. Als hij Scholz de laan uitstuurde, dan zou zijn eigen kop misschien een paar uur later rollen. Ze moesten de kwestie op de een of andere manier onder controle krijgen voordat mogelijke schade échte schade werd. De enige oplossing bestond eruit om te voorkomen dat Kats de gegevens doorspeelde. En daarvoor had hij Scholz nodig.

'Was dat alles, Scholz? Als ik u zo zie, komt er nog meer.'

'Ik heb nog een goed en een slecht bericht, meneer Malherbe.'

Hij nam de Duitser op. Zijn veiligheidsadviseur wist dat bij dit gesprek zijn vorstelijk betaalde baan gevaar liep en hij had daarom nog een troef achtergehouden. Wat een suf spelletje maakte hij ervan. Malherbe merkte dat hij zijn geduld begon te verliezen. 'Zeg op,' wist hij uit te brengen.

'Toen Kats hiernaartoe kwam... U bent op de hoogte van de Silverstein Green-zaak?'

'Daar weet ik niks van!' siste Malherbe. Toch wist hij waar Scholz op zinspeelde. Voordat Aron Kats hun hoogste software-architect was geworden, was hij voor Silverstein Green verschillende jaren verantwoordelijk geweest voor de handelsstrategie van een van de hedgefondsen van dat bedrijf.

De New Yorkse investeringsbank ging op vrijwel dezelfde manier te werk als Malherbes onderneming en Kats had van daaruit waardevolle interne informatie ingebracht. Silverstein wist dat, Malherbe wist dat. Alleen waren er voor die hele kwestie gelukkig geen bewijzen. En daarom was het het beste om er niet over te praten.

‘Uiteraard,’ begon Scholz voorzichtig. ‘Ik wil het graag op de volgende manier verwoorden: er is ooit een aanklacht ingediend tegen Kats. Silverstein Green beschuldigde hem er bij de arrondissementsrechtbank van Manhattan van dat hij gegevens had gekopieerd en die op servers had gezet die buiten de invloedssfeer van de bank lagen. De aanklacht werd een mislukking. Wij hebben destijds tegenover Silverstein officieel verklaard dat ons daarvan niets bekend was. En de directie van onze onderneming heeft meneer Kats opgedragen in zijn nieuwe functie geen informatie te gebruiken die mogelijk onrechtmatig was verkregen bij vorige werkgevers.’

Malherbe vermoedde waar Scholz naartoe wilde. ‘Ga door.’

‘Maar stel dat Kats deze overduidelijke instructie heeft genegeerd? Stel dat hij uit eigen winstbejag gestolen codes in ons systeem heeft geïntegreerd? Zonder ons medeweten, vanzelfsprekend.’ Scholz keek naar de koffie die voor hem stond en die hij tot dan toe nog niet had aangeraakt. ‘Mocht dat het geval zijn, dan moeten we er eigenlijk van uitgaan dat hij ergens rondloopt met een gegevensbestand waarmee een deskundige waarschijnlijk met steekhoudend bewijs kan aantonen dat wij – zonder dat wij dat wisten, dat wil ik benadrukken – gestolen codes van Silverstein en Enlightenment op onze servers hadden staan.’

‘Waarom van Enlightenment?’ Kats had ooit bij Enlightenment gewerkt, ook een Amerikaans hedgefonds. Dat de wiskundige ook daarvandaan interne informatie had meegenomen, daar was Malherbe echter helemaal niets van bekend. Hij keek vragend.

Scholz knikte alleen.

‘U moet hem vinden. Zo snel mogelijk. Waar is hij nu?’

‘Nog steeds in Luxemburg, denken wij.’

‘Het zou voor ons bedrijf beter zijn als u voor de verandering eens een keer iets wíst. Dat zou vooral beter zijn voor u.’

‘Twee teams zijn al daar. We hielden hem al in de gaten, onze mensen waren er heel dichtbij. Pasgeleden is hij ons door de vingers geglipt. Maar maakt u zich geen zorgen: u weet natuurlijk hoe hij in elkaar steekt. Kats is een gewoontedier en nu moet hij opeens improviseren, zijn vaste patroon is weg. Hij gaat fouten maken, in paniek raken en dan krijgen we hem te pakken. Ook, en dat is het goede nieuws, hebben we zijn contactpersoon opgespoord. Hij heeft overduidelijk handlangers.’

‘Wat voor contactpersoon?’

Scholz stond op, haalde een foto uit zijn jaszak en legde die voor Malherbe neer op de glazen tafel. Die boog zich naar voren en bekeek de foto. Er was een uitgesproken mooie jonge vrouw op te zien. Ze was waarschijnlijk halverwege de dertig. Haar gelijkmatige gezicht was bruinverbrand en ze had een donkerblauw T-shirt aan waarop een stripfiguur was afgebeeld. Haar lange kastanjebruine haar was weggestopt onder een honkbalpetje. Op de achtergrond zag Malherbe een soort feesttent. Aan een van de zijkanten hing een hem onbekende vlag: blauw-wit gestreept, met een rode beer of leeuw in het midden.

‘Wie is dat?’

‘Dat weten we nog niet – het is een soort spookverschijning. We hebben alle databases afgezocht, maar er lijken helemaal geen foto’s van haar te bestaan. Naar mijn mening nog een aanwijzing dat we hier te maken hebben met professionals. Hij overhandigde haar iets.’

‘De data?’

‘Dat is niet waarschijnlijk. Mijn mannen zeiden dat het om iets kleins ging. Voor de data heb je minstens één koffer nodig, eerder twee eigenlijk.’

‘Ga die kwestie regelen, Scholz. En snel ook.’

Het hoofd Beveiliging knikte, waarna hij opstond en ver-

trok. Malherbe nam een slok Schümli en keek nog een keer naar de foto van de vrouw. Ze had groene ogen. Ze was echt buitengewoon mooi. Al zou dat niet al te lang meer zo zijn.

Verschenen van Tom Hillenbrand:

Moord aan tafel
Een dodelijke delicatessen
Een ingrediënt voor moord

Eerste druk XXX

Oorspronkelijke titel *Letzte Ernte. Ein kulinarischer Krimi.*

Oorspronkelijke uitgever Kiepenheuer & Witsch

Copyright © 2013, by Verlag Kiepenheuer & Witsch GmbH & Co. KG,
Cologne/Germany

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance
with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Cora Kool

Omslagontwerp Studio Jan de Boer, Utrecht

Omslagillustratie XXX

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 6958 8

ISBN e-book 978 90 261 6959 5

ISBN luisterboek 978 90 261 6960 1

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.